

Sygnatura akt VIII Ga 250/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Masarnia (...) D. J., (...) spółki jawnej w G.

przeciwko Zakładowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 marca 2016 roku, sygnatura akt V GC 546/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. i III. w ten sposób, że nadaje mu treść:

1. zasądza od pozwanego Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda Masarnia (...) D. J., (...) spółki jawnej w G. odsetki ustawowe od kwoty 31.427,11 zł (trzydzieści jeden tysięcy czterysta dwadzieścia siedem złotych jedenaście groszy) od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia 16 lipca 2015 roku;
2. oddala powództwo co do kwoty 14.282,65 zł z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 21 grudnia 2014 roku;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 783,10 zł (siedemset osiemdziesiąt trzy złote dziesięć groszy) tytułem kosztów procesu;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.115 zł (trzy tysiące sto piętnaście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. (...)SSO (...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 250/16

UZASADNIENIE

W dniu 22 maja 2015 roku powódka Masarnia (...) - D. J., (...) spółka jawna z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 45.776,00 zł wraz z ustawowymi

odsetkami liczonymi od dnia 21 grudnia 2014 roku oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że mimo łączącej strony umowy sprzedaży żywca w ilości 17 sztuk byków, przeznaczonych do uboju pozwana nie uregulowała w całości należności wynikających z wystawionej faktury VAT nr (...) z terminem zapłaty do dnia 20 grudnia 2014 roku.

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim w dniu 15 czerwca 2015 roku orzekł nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając w całości żądanie zasądzenia kwoty 45.775,76 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 21 lipca 2015 roku pozwana uznała roszczenie dochodzone powództwem w zakresie kwoty 31.493,11 zł. Jednocześnie wniosła o oddalenie powództwa co do kwoty 14.282,65 zł jak również o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 roku powódka cofnęła pozew w zakresie zapłaconej kwoty 31.427,11 zł wnosząc o zasądzenie kosztów procesu w całości z uwagi na fakt, iż zapłata nastąpiła po wydaniu nakazu zapłaty z dnia 15 czerwca 2015 roku. Powódka wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych od zapłaconej kwoty 31.427,11 zł od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia 16 lipca 2015 roku, podtrzymała również żądanie w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim zasądził od pozwanej Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki Masarnia (...), (...) spółki jawnej w G. kwotę 14.282,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 31.427,11 zł od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia 16 lipca 2015 roku,
- 14.282,65 zł od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty

Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie. Zasądził również od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.289,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Powyższy wyrok zapadł po ustaleniu przez Sąd, powódka zawarła z pozwaną spółką umowę sprzedaży żywca w ilości 17 sztuk byków przeznaczonych do uboju pod koniec 2014 roku. Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami stron pozwana uściła na poczet niniejszej umowy zaliczkę w wysokości 40.000,00 zł.

W dniu 10 grudnia 2014 roku towar został dostarczony do siedziby pozwanej. Strona powodowa ma doświadczenie w hodowli oraz wagach, gdyż często i od lat sprzedaje bydło. Z uwagi na brak wagi i rozmiary auta pozwanej, które nie mogło dojechać do wagi kierowca pozwanej obiecał, że zwierzę zostanie uczciwie zważony. Następnie pozwana zobowiązała się zważyć bydło i niezwłocznie przekazać jego wynik powódce w celu wystawienia należnej faktury VAT. Podana waga wzbudziła podejrzenia powódki. Od razu powód kontaktował się z pozwaną wiedząc, że waga została znacznie zaniżona. Sprzedający dzwonił do pozwanej i był zbywany. To spowodowało natychmiastowe wystosowanie do pozwanej wiadomości e-mail z prośbą o wyjaśnienie i skorygowanie wag poszczególnych sztuk bydła mięsnego. W niniejszej wiadomości powódka wskazała, iż przedstawione przez pozwaną w wykazie ilości wagowe są rażąco małe i odbiegają od rzeczywistego stanu dostarczonego bydła. Ponadto powódka wskazała, iż w przypadku braku korekty będzie zmuszona odstąpić do zawartej umowy sprzedaży, odbierając mięso i regulując należności względem pozwanej wynikające z uiszczonej zaliczki oraz z uboju usługowego. Niniejsza wiadomość została ponowiona w postaci pisemnej. Jednocześnie powódka wystawiła pozwaną fakturę VAT uwzględniając przy tym średnią wagę bydła. Powódka знаła średnią wagę swojego bydła.

Początkowo pozwana przedstawiła tabele ważeń z ceną kształtującą się na poziomie 10,40 zł netto za kg - 12,40 zł netto za kg. Następnie nieznacznie podwyższyła cenę, która ostatecznie przedstawiała się na poziomie 11,00 zł netto za kg-12,70 zł netto za kg. Waga żywca pozostała bez zmian 607-608 kg – pozwana zmieniła wagę niektórych byków ale tylko o 1 kilogram. Zatem w dalszym ciągu pozwana nie dopełniła nałożonego na nią obowiązku. Okazało się w pozycjach ważeń, że każda sztuka waży tyle samo. Nadto pozwana zastosowała różne ceny do byków pomimo, że klasa

mięsa była taka sama i ich żywienie oraz hodowla. Przedstawiciel powódki nie godził się na taką transakcję i nie zgadzał się z wagą, która była znacząco zaniżona.

Pozwana uznała roszczenie w zakresie kwoty 31.493,11 zł, wniosła natomiast o oddalenie powództwa co do kwoty 14.282,65 zł. W jej ocenie łączna waga bydła wynosiła na dzień dostarczenia towaru 5.425,20 kg przy jednoczesnym ustaleniu rozliczenia poubojowego według tabel (...). Pozwana wskazała, iż zwracała się do powódki o poprawne wystawienie faktury VAT zgodnie z postanowieniami umowy i w oparciu o wynik danych i przyjętych wartości na dzień realizacji transakcji z uwzględnieniem ceny zakupu żywca według tabeli (...). Pozwana podkreśliła, iż całkowita wartość przedmiotu umowy stanowi kwota 71.493,11 zł brutto, która potrącona została o zaliczkę wpłaconą tytułem realizacji umowy w wysokości 40.000,00 zł. Ponadto wskazała, iż mimo braku wystawienia poprawnej faktury VAT uregulowała dobrowolnie kwotę w wysokości 31.493,11 zł pomniejszoną o kwotę 66,00 zł pobranej z tytułu 1% kwoty przeznaczonego na Fundusz (...) Mięsa. Strony bezspornie ustaliły część ceny na Fundusz. W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo znajdujące swą podstawę w art. 535 k.c. było uzasadnione. Sąd uznał, że poza sporem był fakt, że strony łączyła ustna umowa sprzedaży żywca w ilości 17 sztuk byków przeznaczonych do uboju. Sporna była natomiast wysokość należnego powódce wynagrodzenia z tytułu tej umowy. W ocenie Sądu to pozwana zobowiązała się do zważenia żywca i przyjęła warunki określone przez przedstawiciela powódki. Nadto Sąd skontestował, że strony przy oddaniu byków znały ich wagę a ważenie miało tylko uszczegółowić dane. Sąd czyniąc ustalenia faktyczne dał wiarę zeznaniom świadka H. K., który zeznał, że po wstępnych obliczeniach zgodził się na wagę bitą ciepłą. Podobnie Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia tego świadka, że przedstawiciel pozwanej podczas rozmowy podał mu cenę za kilogram 13 złotych netto, a podobne wartości znalazły się w spornej fakturze wystawionej przez powódkę. Zdaniem Sądu pozwana, chcąc wykorzystać sytuację, podała inne wartości niż umówione i inną wagę. W ocenie Sądu mimo braku dokładnie oznaczonej wagi każdego ze zwierząt przed wydaniem powódka знаła ich przybliżoną wagę, która kształtowała się na poziomie 700 kg, 750 kg i 800 kg. Wątpliwości Sądu wzbudziły przedstawione przez pozwaną pozycje ważeń z dnia 10 grudnia 2014 r. bowiem nieprawdopodobnym jest aby każda z 17 dostarczonych sztuk bydła ważyła praktycznie tyle samo. Kwestionując podaną przez pozwaną wagę Sąd przyjął za wiarygodne stanowisko świadka H. K. według, którego w podanej przez pozwaną wadze nie sprzedaje się byków, gdyż w tym czasie najbardziej przybierają na wadze. Tym samym, w ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, iż pozwana wykorzystując zaistniałą sytuację nie podała rzeczywistej wagi byków, a do obliczenia ceny przyjęła wagę dla siebie najkorzystniejszą, najniższą. Podkreślił też, iż pozwana dwukrotnie dokonała zmiany cen za kilogram. Początkowo ceny kształtowały się na poziomie 10,90 zł – 12,40 zł netto następnie zostały podwyższone do 11,00 zł – 12,70 zł netto. Powyższe zostało również potwierdzone przez świadka P. B., który zeznał, iż po monitach ze strony powodowej pozwana wystawiła nową tabelę dotyczącą wyższych cen. Świadek wskazał również, iż powód w dalszym ciągu kwestionował wagę bydła nie cenę za kilogram. Sąd Rejonowy uznał, że podane w fakturze VAT nr (...) z dnia 17 grudnia 2014 r. wartości jak i sposób wyliczenia jest prawidłowy i powód w żaden sposób nie zawyżył cen za kilogram towaru, były to bowiem średnie ceny, które padły w rozmowach między stronami co potwierdził świadek H. K.. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. P. w części dotyczącej odmowy dostarczenia towaru bez wcześniejszego ważenia bydła oraz braku zastrzeżeń powódki co do podanej przez niego wagi.

Pozwana złożyła apelację od powyższego wyroku w części zasądzonej na rzecz powódki kwotę 14 282,65 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oraz oddalenie powództwa w tym zakresie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu przed sądem pierwszej i drugiej instancji według norm przepisanych, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na dowolnym, antynomijnym i sprzecznym z zasadami wiedzy, rozumowania i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zabranego w sprawie polegającej na dowolnym, nieuzasadnionym w świetle zebranych dowodów uznaniu, że pomimo wydania towaru na wyłączne ryzyko powódki bez wcześniejszego udokumentowania wagi bydła rzeźnego, wykazany i ustalony przez pozwaną udokumentowany wynik poubojowy mięsa pozyskany z dostarczonego bydła rzeźnego nie odzwierciedla rzeczywistej wagi towaru, - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie

przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na dowolnym, wybiórczym i lakonicznym przyjęciu sprzecznym z zasadami rozumowania i doświadczenia życiowego polegającym, na założeniu, że działania powódki zmierzające do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji należało uznać za poprawne wręcz wzorcowe wyłącznie w oparciu o swobodne i tendencyjne zeznania świadka H. K. w sytuacji, kiedy ujawnione zeznania przedstawiają wyłącznie subiektywną ocenę nie popartą stosowną dokumentacją, oderwaną od wszechstronnie i starannie zebranego w sprawie materiału dowodowego i w sposób oczywisty pozostają w oczywistej dysharmonii z okolicznościami sprawy oraz wykluczają się wzajemnie,

- art. 308 k.p.c. w zw. z art. 309 k.p.c. i jego nieprawidłowe zastosowanie oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wydruków komputerowych powódki, uniemożliwiających identyfikację autora e-mail, nadawcę i adresata, dlatego nie mogą stanowić źródła informacji i wiarygodności treści nią wykazanych albowiem nie zostały opatrzone certyfikowanym podpisem elektronicznym ewentualnie nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem, a w konsekwencji mylne i nieprawidłowe utożsamianie przeprowadzenia dowodu z wydruków e-mail z przeprowadzeniem dowodu z nośników komputerowych w sytuacji, kiedy wydruków komputerowych nie można traktować w rozumieniu definicji innego przyrządu utrwalającego albo przenoszącego obrazy lub dźwięk, a w konsekwencji

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść zaskarżonego częściowo wyroku, polegających na pozbawionym logiki i sensu, nieprawidłowym i nieuzasadnionym w świetle ujawnionego materiału dowodowego przyjęciu, że powódka działając jako profesjonalista postępując w sposób odpowiedzialny i odpowiadający praktykom gospodarczym i wzajemnym stosunkom handlowym przeniosła na kupującego towar odpowiadający warunkom i postanowieniom łączącej strony umowy, którego prawidłowa wycena powinna zostać wykonana wyłącznie w oparciu o abstrakcyjne odbiegające od powszechnych reguł, gołosłowne założenia powódki polegające na swobodnym i nieudokumentowanym przyjęciu średniej wagi bydła rzeźnego, wbrew i z pominięciem oczywistych i powszechnie obowiązujących reguł i norm należytego udokumentowania i wykonywania wzajemnych zobowiązań umownych

a także:

- nieprawidłowe zastosowanie art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 322 k.p.c. polegające na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że działanie pozwanej doprowadziło do nienależnego rozporządzenia majątkiem powódki w sytuacji, kiedy powódka w sposób należyty i wyczerpujący nie wykazała istnienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem stanowiącym odpowiedzialność pozwanej,

- naruszenie art. 328 § 1 i 2 k.p.c. mający wyraz w nieprawidłowym sporządzeniu uzasadnienia wyroku, w szczególności brak w jego treści wyjaśnienia i omówienia przyczyn dla których Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom przedłożonym do akt sprawy przez pozwaną, a także zeznaniom świadka P. B. oraz K. P. opierając swoje rozstrzygnięcie wyłącznie na zeznaniach świadka H. K., a także wprowadzenie w treść uzasadnienia rozstrzygnięcia subiektywnych elementów oceny działania pozwanej spółki, mających wyraz w otwartej krytyce spółki, podważania powołanych dowodów i sugestii oszustwa.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się uzasadniona w wyniku czego doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia w postulowanym kierunku. Zarzuty podniesione w ramach naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 322 k.p.c., a zatem szeroko rozumianego postępowania dowodowego, sprowadzały się w istocie do podważenia prawidłowości dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego, ustaleń faktycznych, a także wyprowadzonych na ich podstawie wniosków. W ramach tak sformułowanych zarzutów należało zbadać czy Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że powódka wykazała w toku postępowania

dowodowego, mającą istotny wpływ na rozstrzygnięcie zasadności żądania, kwestię wagi dostarczonego w ramach zawartej z pozwaną umowy bydła rzeźnego.

Należy wskazać, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., wydane w sprawie II UKN 685 / 98, publik. OSNP 2000/17/655). Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału i uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu. Poprawność rozumowania sądu (sędziego) powinna być możliwa do skontrolowania (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 1967 r., I CR 58/67, LEX nr 6204). Wiąże się z tym obowiązek sądu w zakresie prawidłowego uzasadniania orzeczeń. Mając na uwadze powyższe reguły postępowania dowodowego należało dojść do wniosku, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych naruszył normy tego postępowania wykraczając przy tym poza uprawnienia wynikające z art. 233 § 1 k.p.c.

Analizując zgromadzony materiał dowodowy Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powódka dochodziła zapłaty ceny sprzedaży bydła rzeźnego. Materiał ten dowodzi przy tym, że strony zawarły ustnie umowę sprzedaży żywca w postaci 17 sztuk byków przeznaczonych do uboju. Pozwana uściśla, zgodnie z umową, zaliczkę w kwocie 40 000 złotych. Pierwotnie sprzedaż miała się odbyć według wagi bydła wskazanej przez powódkę. Następnie, wskutek okoliczności stojących po stronie powódki, tj. niemożności zważenia bydła, umowa została zmodyfikowana w ten sposób, że dostarczone pozwanej bydło miało zostać zważone po uboju przez pozwaną i w ten sposób rozliczona (poubojowo) tj. według wagi bitej ciepłej (...). Jak bezspornie wynika z okoliczności sprawy pozwana dokonała ważenia i dostarczyła powódce rozliczenie umowy oparte o wyniki ważenia i cennik (...) (k. 45 – 46). Powódka stała na stanowisku, że waga bydła została przez pozwaną znacznie zaniżona jednak nie powołała na tę okoliczność żadnych miarodajnych dowodów. Podobnie, prezentując stanowisko o wysokiej klasie bydła czy chowie ekologicznym, co miało uzasadniać jego większą wartość, nie przedłożyła stosownych dokumentów na poparcie swoich twierdzeń. Sąd Okręgowy nie podziela oceny Sądu Rejonowego, zgodnie z którą wystarczającym do wykazania wagi sprzedanego bydła jest oszacowanie tej wagi przez osobę sprzedającą, która również – co istotne - w toku procesu nie podała wagi właściwej dla poszczególnych sztuk bydła. W tej kwestii odnosząc się jedynie do swojego doświadczenia w tym zakresie twierdziła, że hodowane przez powódkę byki są większe i z całą pewnością ważyły więcej niż twierdziła pozwana ponieważ jako hodowca jest w stanie to oszacować.

Nie można pomijać faktu, że to powódka jest stroną sprzedającą i jako taka powinna zadbać należycie o swoje interesy tak, aby ustalić w sposób ostateczny i możliwy do wykazania, jaki towar, o jakiej wadze został pozwanej spółce sprzedany. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w żaden sposób ta, mająca fundamentalne dla oceny zasadności roszczenia, okoliczność nie wynika. Do powódki należał niewątpliwie obowiązek zważenia towaru przed sprzedażą, a ewentualne uchybienia, czy zaniechania w tym względzie obciążają wyłącznie powódkę. Natomiast oceny i odczucia powódki po otrzymaniu informacji o wadze mięsa nie mogą być miarodajne dla ustalenia stosunku zobowiązaniowego i jego treści, w szczególności mając na uwadze reguły dowodzenia wynikające z art. 6 k.c. To do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Uwzględniając powyższe w zaistniałej sytuacji na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania zarówno faktu zawarcia umowy jak i jej warunków istotnych, przy czym na gruncie niniejszej sprawy należy do nich także ilość (waga) sprzedanego towaru. Niewątpliwie w związku z brakiem jakichkolwiek obiektywnych dowodów – za takie nie sposób

uznać gołosłownych twierdzeń powódki o tym, że zna średnią wagę swojego bydła - przyjąć należało, że powódka nie podolała ciężarowi udowodnienia faktu, z którego wywodzi swoje roszczenie. W świetle powyższego trafne okazały się zarzuty pozwanej, że dokonując ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy oparł się jedynie na niepopartych rzetelnym materiałem dowodowym twierdzeniach powódki pomijając dokumentację załączoną przez pozwaną do odpowiedzi na sprzeciw, z której wynika podstawa do wyliczenia ceny towaru, a jednocześnie nie wyjaśnił dlaczego temu dowodowi odmówił wiarygodności.

W świetle powyższego trafne okazały się też zarzuty naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 322 k.p.c. Nie sposób bowiem działaniu strony pozwanej zarzucić, że doprowadziło do nienależytego rozporządzenia majątkiem powódki skoro to powódka nie dochowując należytej staranności przy sprzedaży zwierząt rzeźnych zaniedbała kwestię ważenia, nadto w postępowaniu przed sądem nie naprowadziła żadnego dowodu potwierdzającego jej przekonanie o wadze byków. Słusznie także zarzucono, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku trudno wywieść dlaczego Sąd Rejonowy uznał, w świetle przedłożonych przez pozwaną dowodów, iż zaniżyła ona wagę dostarczonego jej bydła.

Niezasadny – jednak nie mający wpływu na rozstrzygnięcie – okazał się zarzut naruszenia art. 308 k.p.c. w zw. z art. 309 k.p.c. O ile niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu k.p.c., o tyle sąd w zetknięciu się z informacją mającą istotne znaczenie dla rozwiązania sprawy, a utrwaloną w wiadomości e-mail, może według swojego swobodnego uznania dopuścić ją jako dowód w sprawie na podstawie art. 309 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i orzekł co do istoty sprawy. W okolicznościach rozważanej sprawy pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty uznała kwotę 31 427,11 złotych jako kwotę należną powódce ponad wpłaconą kwotę 40 000 złotych tytułem zaliczki na poczet należności wynikających z realizacji zawartej przez strony umowy sprzedaży. Kwota 31 427,11 zł nie była sporna między stronami, nie był też sporny fakt uiszczenia tej należności w toku postępowania, a zatem po terminie, w dacie wskazanej przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Z tego względu, dla jasności, wyrok Sądu Okręgowego został skonstruowany w ten sposób, że również ta kwota niesporna i apelacją nie objęta wraz z odsetkami została powtórzona w wyroku Sądu Okręgowego, który zmienił całą treść punktu I zaskarżonego wyroku. Apelacja pozwanej złożona została tylko w zakresie kwoty 14 282,65 zł z ustawowymi odsetkami, co do której Sąd Rejonowy orzekł, że jest to kwota należnej ceny sprzedaży. Jak już wskazano, zdaniem Sądu Okręgowego, powódka nie wykazała by powyższa kwota była jej należna z uwagi na niewykazanie wagi towaru sprzedanego, w związku z tym powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu. Konsekwencją zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do istoty sprawy była konieczność modyfikacji rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Mając na uwadze treść żądania oraz uiszczoną w toku procesu bezsporną należność, uznać należało, że strona powodowa wygrała proces przed sądem pierwszej instancji w 68%, W takim też stosunku na podstawie art. 100 k.p.c. należało rozdzielić koszty procesu za postępowanie pierwszoinstancyjne, które po rozliczeniu dały kwotę 783,10 złotych. Na koszty procesu po stronie powodowej składa się opłata od pozwu ustalonej zgodnie z treścią ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) wraz z kosztem zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z treścią § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) Natomiast na koszty procesu pozwanej Sąd składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z treścią § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Co za tym idzie pozwany winien zwrócić powodowi 68 % poniesionych przez niego kosztów procesu, zaś powód pozwanemu 32% poniesionych kosztów, co, po wzajemnym podliczeniu daje kwotę 783,10 złotych na rzecz powoda.

Orzeczenie o kosztach procesu przed sądem apelacyjnym oparto o treść art. 98 k.p.c. i 108 k.p.c. W postępowaniu przed sądem drugiej instancji apelacja, w zakresie w jakim zaskarżała wyrok Sądu Rejonowego była w całości uzasadniona w konsekwencji pozwanej, jako wygrywającej, należy się zwrot kosztów od przeciwnika. Na koszty te składa się opłata od apelacji w kwocie 715,00 złotych i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 złotych ustalone na podstawie § 2

pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. Dz.U.2015.1800).

SSR del. (...)SSO(...)SSO (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. Z (...) (...)